

Содржина

1. Така Нека Биде
2. Се викам утре
3. Овде или Таму
4. Пред олтарот на времето
5. Манастирска тишина
6. Апсурдна Титула
7. Аште имам време
8. Бесцелност
9. Волчја Ноќ
10. Глаголење во Празнотијата
11. Есенски липтежи
12. За навек
13. Зимско Упокојение
14. Изморени сонувачи
15. Ќе се Женам
16. Лазарева Сабота
17. Можеби
18. Не сум веќе Ветропеец
19. Неизговорени зборови
20. Некаја
21. Нова Религија
22. Од Молитвеникот на Перун
23. Осаменичка Вечност
24. Паганско Молвење
25. Под Сводот на Перун
26. Подобро Блудник отколку Страдалник
27. Полноќен крик
28. Проштална Песна
29. Само Изговарам
30. Се смилив за да се извишам
31. Скрбна измама
32. Судбината имала свои закони
33. Сурова пресметка со Судбината
34. ТАА
35. Чудесна жена
36. Пијана песна

- 37. Безбожен калуѓер
- 38. Во раката ја држам силата на ветерот
- 39. Сеедно е како ќе мириса секоја нова Пролет
- 40. Миленик или проколнат

Така Нека Биде

Се определувам,ќе бидам прв стражар
 Се заколнав со својот живот
 Тврдината на Кнезот мој ќе ја чувам
 Бунтовник без име
 Со нејасна крв,понејасна цел,
 Со нејасни патишта,испреплетени низ секојдневието.

За свој заменик ја определувам Судбината моја
 Нека ја чува судбината негова
 Мене не ми треба веќе,дамарите ми се смирија
 Се чувствувам посигурен во мрак,можам да бидам поискрен

Мојата великодушност нема никогаш да ја разбере
 Гревовите на светот на себе ги зедев
 Не,не,не, не сум маченик лигав
 Повеќе речете сум проклетник кој скита

Првиот Огнен обрач околу него го ставам
 Светлината Бела нека биде вториот појас
 Најтешката клетва трет и најмоќен појас е

И Темнина,и мразови,и црви,и змии,и демони
 И магли лигави,и ветришта лути,и неспокој нека го следи
 Секој,секој,секој,кој во судбина ќе му се меша
 Така нека биде

Се викам утре

Се викам Утре
Неверуваш,отвори ги очите
Сега сите места на светот ми се дом
Мислиш безимен сум
Крстетеме,благословетеме
Навистина се викам утре
Не постоев
Повторно не веруваш
Читаш,и веќе сум вчера
Таму
Не сум ни витез ни принц
Илузиите во дисагите на Коњот останаа
Денес
Ете го изговори зборот
И веднаш повторно станав вчера
Навистина се викам утре
Со поглед јасен
Со патека цврста.

Овде или Таму

Таму некаде позади црните планини
Таму каде и морето ги мири брановите
Таму каде што камбаните весело пеат
Таму
Ги однесе некој злобник моите соништа

Таму каде што се раѓа росата во свезден прав
Таму каде што солзите се бисери скапоцени
Таму каде што светилникот храбро го брка мракот
Таму
Таму сега е границата на доброто и злото

Овде
Без сеќавања
И воскреснувања
Овде
Гледам едно мало парче небо
Во два мали светови
Овде
Шепотот уште во утрини ми кажува
Ќе те Сакам до бесконечноста

Пред олтарот на времето

Во центарот на вселената,каде тишината спиеше
 Пред олтарот на времето неродено дојдов
 Старата наметка на жрец пагански ја obleков
 Скиптарот со симболи моќни врежани го зе дов
 Маѓијата на древните времиња да ја воскреснам.

Во кругот на мртвите спомени влегов
 Испишан беше на карпата црна
 Олтарот беше исклесан во два видови на болка
 Надежите четири факели светли ги поставив
 Чекав само месечината на сводот да блесне.

Без агонија,без тага,и три невини лета,
 Го повикав ветерот на заборавот
 Онемен ,папсан,бришел во планините со горчини
 Ќе го воскреснам во длабочините на сопствана крв.

Без лик сум,ја повикувам ноќта темна
 Со љубов прегорена пеплосана ,ја повикувам зората
 Дивиот непокор ме мори,го повикувам пладнето
 Да се соединам со водата збесната,повторно ја повикувам ноќта темна.

Со вистината за самиот себе,сидовите на амбицијата ги рушам
 Не ја познавам слободата,освен слободата на вистинското постоење
 Со чудна болка во вековите се сновев,се таев напати
 Одговорот на ликот твој го најдов,напишан од претходниот живот.

Времето ме газеше,со гробови ме препокриваше во прав се правев
 Престанав да гледам,од пукнатини слеп излегував,чекав свезда да бидам
 Морнар повреден двапати во морето црно од тага пловев
 И тогаш и сега,се што небеше ,сега си во мојот свет.

Лесно ми е сега да бидам,и земја,и сонце,и вода и пламен
 Име кое чека да умре,во ништавило пепел безимен да бидам

Во вителот на повторното раѓање со преморени години влегувам
Од сенка сторена,желно заробена,со вино ќе те благословам.

Законите на судбината низ молитва ги кажувам
Со немоќта ги открив,низ несовршенството ги провлеков
Удирам на земјата,и прв пат,и втор пат ...и седми пат
Мртвото нека го проголта,мрачното нека го поклопи,капката живот останува.

О душо прастара,одрекнисе од очајот,од стравот,од празнината
Биди сама со своите мисли,во искра се претвори,биди пламен утре
Биди сама со своите мисли,во капка се претвори,биди река утре
Биди сама со своите мисли,во облак се претвори,биди утре небо
Биди сама со своите мисли,во грутка се претвори,биди утре нивна плодна.

Законите на судбината низ молитва кажи ги
Со немоќта откриј ги,низ несовршенството провлечи ги
Со вистината за самата себе,сидовите на амбицијата сруши ги
Удри на земјата,и прв пат,и втор пат ...и седми пат
Мртвото нека се проголта,мрачното нека се поклопи,капката живот нека
остане.

Манастирска тишина

Немам сон,престанав да сонувам
 Се простив од сонцето
 Денес ќе се простам и од мракот
 Мртов сум,без скрб во себе
 Не ми копајте по коските веќе
 Нема да си ја видите така судбината
 Избришано ми е минатото
 Гробот ми е во пустина некоја
 Безимен сум,роб чинам бев
 Сонував рај,пеколот ме создаде
 Под сенката на смрта се влечев
 Со изгладани дни,со распарталени ноќи
 Замаглени сенки се влечат тука
 Некои христијанин сакаат повторно да ме сторат
 Со ветриштата чудни псалми пеат
 Задгробни молитви така кажуваат
 Којзнае,змиската антерија дали ја симнаа
 Се кикотат,не се исповедам
 Покорен сум само на Богот Перун
 Аште глаголат неверниците со крст на вратови
 Со матен занес сум се вознесувал
 Ете,така диво се одмаздуваат
 Го видов и песот и човекот
 Се покорив,ме поклопи,дури испарував
 Од манастирската тишина

Нема сон
 Престанав да сонувам
 Се простив од сонцето
 Мртов сум без скрб во себе

Апсурдна Титула

Измислив апсурдна титула
 Надпросечен господар на хаосот
 Потписот беше сличен на магиски круг
 Го видов некаде помеѓу две прастари цркви
 Па така постојано
 Креативноста ги заобиколуваше сите проблеми
 Прифаќајќи ги сите вистини кои беа познати
 Наместо моите зборови, зборуваше тишината
 Споена на моите гради
 Кога светот во меѓупросторот одмараше
 Гледав Ангели, пропаднати Принцези
 И безброј бездушни креатури

И тогаш во првата вистинска мугра
 Запеав со гласот на гавранот
 Оганот на мојата стара Љубов веќе спласна
 Сега до мене се куповите од пепелта
 Ги исполнив со сеќавања мртви
 Можеби на некој голем ден ќе се помолам
 Ситната роса да ја измие земјата
 Така минатото ќе го избрише
 Последниот бакнеж на ладниот камен го оставам
 И порака тивка кажувам
 Ќе оставам и тебе тишината да те прегрни
 Во твојата сребрена светлина.

Аште имам време

Дојде со дождот
Судбината носеќи ги со себе сите победи и порази
И повремени ударите на ветриштата
Не ги заборава суровите камшици
На знаме од Воин ги закачи
Рече некако горделиво
Како да не можеше поинаку

Ветерот не го удира секого
Не си Бог
Ни пак Вечен
Не се моли
Родот гробот нема да ти ископа
Жена нема да те оплакува
Дождот ќе лие
Сива магла ќе те прегрни
Сонцето ќе набабри од мака
Аште време имаш
Даровите во ридиштата да ги оставиш

Стави ги дланките на очите
Поткопај ги темелите на денот
Велми тивко
Вистинската Вселена во утроба пророти
Станувам и карпа и земја
Избавен од Човечки робства.

Бесцелност

Не би те молел денес Боже за прошка
 Предавството на сопствената крв ме однесе во глобочините
 Ги повлеков во себе писоците од уста
 И змиската игра на колена ја играм
 До крв ги гризам усните и само млако мрморам
 Не ми простувај, зошто сум ништожник кој блудот го љуби
 Величенствен во гревот, огнениот ветер го прегнувам
 И напати залипувам со празнината на усвитеноста во утробата
 Не го преколнувам веќе грчот на туѓата измама
 Само се воздигнувам себеси во својата бесрамност
 Не би те молел денес Боже за прошка
 Зошто сум казнет злосторник над кој судбината го пишува дневното умирање
 Останав тука без стопанка, без пород, растам без твојот квас
 Сега само некоја сенка која е јаловица легнува до мене
 И самата споулавена од пештерската пајажина
 Зарем повторно да се покорам, кога тука и птиците се безгласни
 Жилите и месото ми се ослободени од грч
 Трепките не ги бараат веќе утрински капки
 Ни пак скриеното сонце кое ги допираше усните
 Тука
 Тука само коренот на гревот го барам самиот
 Тука
 Тука само со грчот на прстите ја распарувам кожулата
 Сакајќи и водата да ослепе, да не ме замие кога спокојот вечен ќе ме вознесе.
 Не би те молел денес Боже за прошка
 Патот до прошката ме однесе во глувите празноти.

Волчја Нок

Во Волчјата нок

Кога шупливиот копнеж растеше со див рев

Зедов на пољана бабуњосана

Ете како порано да глаголам,чинам беа тоа некои пророштва

Седнат на сламарник

Нагрнат со кожа смрдлива

Потпрен со камените плешки на суво дрво

Во паница со матна вода виденија видов

Ја видов Гола со растурени коси

Овиснати тешки боски

Змиско црно млеко и се цедеше

Смрдлив лач од отвори и потече

Тупаница гнев стегна

Леунка беше на мртов плод

А ете ја лажеа млада невеста била

Во одаја со срма спиела

И ете повторно ја лажеа

Нозете позеленети,мраз ладни на гробот и висеа

Со згрчени прсти темниот мрак сакаше да го растера

И свадба во понеделник повторно и направиа

Мислеа така ќе ја воскреснат

Гола

Меѓу голите кои паднале под лакот шеташе веќе

Сето е тоа само лага

Ја крстија повторно

Нов крстител зедоа,така себе се лажеа

Со ладна вода ја миеа

Само коските и тоа што е налик на месо трепери

Испарува и сонот од клепките

Го зграпчи крстот,и повторно во машка пајажина се завитка

Попусто

Од свадбата не избега.

Доста е веќе,рече месечина модра

Доста е од пророшта тука.

Глаголење во Празнотијата

Ако ти жал за мене,земи копач и откопајме од гробот
 Понуди им на коскиве мои дел од мојата младост
 Така барем под јазикот нема да имам никаква празнина
 Ете дури тогаш
 Секоја мугра ќе биде празнична
 Тука,со подземни јуди сум сардисан
 Гнијам во гроб кој не е гроб,клокотам во бигори
 Чекорам по врвици на измислени светови
 И некаде каде празнотијата ќе ме зароби глаголам за себе
 Видимија крвта,потемна е и од најтемната ноќ
 Видија крвта на питачот и скитникот на месечината полна
 Се сеќаваш,ме закла пред три години во постела туѓа
 Кога твојата свезда догоруваше
 Потоа,клекна меѓу црни облаци и камен ладен
 На коските суви судбината ми ја напиша
 Со лажна молитва во која немаше солзи
 Крстот го продаваше,на полумесециот се подаваше
 На капка вино се колнеше
 Со оган си играше на црна книга пишуваше
 Сега
 Сега спиеш на постела бела
 А потоа ако успееш некаде во мугрите очите да ги отвориш
 Понуди им на коскиве мои дел од мојата младост
 Така барем под јазикот нема да имам никаква празнина

Есенски липтежи

Некаде каде се лачат далечни копнежи
 Некаде таму регот е песна на определено бесилие
 Некаде таму се упокојуваат сите сништа и не свонат веќе за тревога
 Некаде таму
 Таму нема да бидам роб на ништожна вера
 Ќе израснам сто стапки висок
 Ќе го надминам и облакот сив
 Некаде таму знам ќе ми простат изминатите столетиа
 Некаде таму ќе ја симнам мовта од мене и мртвата земја
 И повторно ќе станам син на мртва жена која ќе ме роди
 Ќе ме стори препороден
 Созреан и достоин за благослов Серафимов
 Потем
 Гробникот преданијата ќе ги раскажува за моите ноќи
 Меѓу земјата и небесата што останале распослани
 На Бронзена месечина ќе се колни дека е така
 Ќе ги влече низ лилава магла со пеперутки без криља
 И ќе брести од семоќниот крст небаре е негово спасение тоа.ќе е тајна
 безбели

Не е веќе тајна
 Студениот ноќен ветар повторно воскресна во градиве
 Во претеснава кожа под студенилово ги чистам гревовите
 Клечам и молам со слово и солзи
 Самиот се скрбам, не ми доликува, но тоа го правам под дабов без лисја
 Затскриен под есенските липтежи на мракот.

За навек

Ќе им кажам на камењата за неколку дни
Но ќе ви кажам и вам
Раснам,врз темелот на својот грев
Се кревам до последниот лет на црната птица
Меѓувреме усните безгласно ми се движат
Не прифаќам веќе неразумни предвидувања
Под главата сега ставам секира место перница
Така ја кинам болката во месото што игра на полноќ
Можам и сам,не сум веќе питач
Не ме обзема веќе верски занес
Така подобро ги гледам Апостолите без ореол
И не сонувам да знаете,сенки на антихристи
Но понекогаш,повеќе од навика
Воздивнувам под свездите
И за навек ја затварам вратата зад себе.

Зимско Упокојение

Зимската пепеласта мрежа се распосла
 Кобнички глас се сви некаде вдамар
 Иднината не ветува дека ќе пречека убавини
 Ох,гаврану повторно ми чопкаш всрце
 Не,не,нереков дека си злокоба
 Не,не , знам дека не си зломора
 Јас само згрбавен на трonoжец седам
 И ете,безгласно и отсутно,подалеку од себе
 Со клокотлива крв на волк ,непозната за другите
 Го тргам уплавот налепен по сидиштава
 Ох ,Гаврану повторно и повторни ми чопкаш всрце
 Сега не ти чинам безбели
 Ништожник сум
 Викам по никого
 Ме следи упокојение утрешно
 Љубезна моја,не ме теши
 Рубата ми е лита,молци ја однеле
 Кнезот,кнезот заштитиго од Божества разни
 Веќе копнее по врело месо
 Ох Гаврану,Гаврану сега јас ти чопкам
 Среде месечина сум
 Од правот на Мандрагората е тоа
 Восокот од лицето ми се стопи вчас тој
 Дупките повторно очи станаа
 Не се лелеам како свеќа лојана
 Извишен сум скоро до првите петли
 Шумолам со шум шепот,потемнувам,и светнувам
 Се обличувам и се разобличувам
 Се распрснувам,од мртвило во живот итам
 Од темни шурки дни течат брзо
 Пред црква стојам
 Ревам,бучава во утроба ме рие
 Запалетеми,и чинките на старемајка изгоретеги
 Не дочека кутрата,со мртва вода да ме замие

Можно ли е поинаков да сум
Сеуште не се покорувам
Се згуснувам,пред страшен суд сум
Монасите ми се клештат
Преку нивните усни легна сенката за навек.
Ох Гаврану,Гаврану не ме моли веќе
Узнав повеќе отколку што знаеја тие.

Изморени сонувачи

Диво се разголуваше ноќта, предаваќи се на сонувачите
 Додека жестоката горчливост ја бришеа од челото
 И сега
 Веќе не знаеа што е грев, и минато, и молитва млака
 Сеедно им беше што постеле, и се причестувале

Им остана парче срце, без Бог во него
 Неколку парички со зелена моф нафрлени
 За мртвите ги чуваа
 Гробовите да не им се оскрбат, така им рекоа претците.

Воскреснуваа, пиејќи ја крвта од гралови позлатени
 И низ крвта, душата ја лекуваа
 Станаа загатка за туѓите гревови, и во тишината воздигнуваа
 Наслушнуваа кога ќе дојдат дождовите
 Проколнуваа што ќе умрат изморени.

Ќе се Женам

Ја молам Болката,сведителот на сите мои молчениа
 Наказаноста на дланката да ја поклопи
 Линиите да ги избрижи
 Така друга болка да совладам во себе
 Грчот на дните со светлина да го исцеди
 И обрач од бледи мисли да исчезне

Покажими, глаголам,не подобро е да ревам
 Обличие што етего впазуву се свило
 Дал Свр сум од кој се морничават сенките околу мене
 Или осамен ковалец на тежок железен Крст.

Се исправам
 Обеспокоен,испотен,малку крастав
 Со нејасни копнежи
 Се исправам со четириесет жигови на мене
 Пред Голгота утрешна

Сега сум на шупливо искушение
 Ја кажувам вистината
 Закопајтеме Жив
 Не ги слушам веќе небесата
 Ќе се женам
 Стројници дојдоа
 Богомилка ми донесоа
 Во црна и пеколна бездна ја нашле.

Лазарева Сабота

Тежок и во осамата
 Со мисла која нема дом
 Недостоен за тажалки пред Црква
 Од Славјанко племе изгонет
 Со расфрлени коски насекаде
 И по некоја растурена лита вистина за преданијата
 Посник со сенка без душа
 Легионар со празен дрвен пехар во рацете

Не ревам, не глаголам
 Само немо ги гледам Кесарите кои Мртви коски купуваат
 Со нем поглед барам

Вратетеме во мојот гроб
 Призрачниот двојник така да го поклопам
 Ме отру, ме згади од Јудино вино
 Зелената мувლოსана одежда на каменот нека ја остави
 Лилага магла ќе го згусни
 Утре е Лазарева Сабота
 Имам уште една вистина

Семето мое на мртво дрво пушта никулец
 Во туѓа крв расти
 На пепел постела спие

Вратетеме во мојот гроб
 Утре е Лазарева сабота

Можеби

Секнува денот,или тоа што наликуваше на ден
Темнината ја нема никаде
Можеби замисленоста на очите само се прашува
Знам,да,и небото оглуве од сета оваа состојба
Сам,со својата сенка,и оплодените нејзини копилиња
Се потргнувам понастрана пред сонот што се смее
Зборува низ кикот,крвта крева камен сид меѓу вас
Ќе останете разделени,со чудно чувство на папсаност

Безмилост е ова,извикувам
Во време кога денот умира
Во време кога ноќта не се раѓа

Можеби замисленоста на очите само се прашува

Не сум веќе Ветропеец

Копнееш по болните плачења на осамениот волк
Потоа, потоа бегаш во засолништата на голите орлишта
Додека земајата се притајува крај крвавите стапалки
Но сепак само да знаеш
Се ослободив од испуканите болни дланки
Само да знаеш
се изгуби од мене и зимската мувла
се одмрзуваат етеги повторно коските
прортува нова сила исполнета со спокојство
ги оставам позади себе чумосаните сеништа на туѓата добрина
и не ме викајте повеќе ветропеец
застанувам
со созреана внатрешност
последното Евагелије да го слушнам.

Неизговорени зборови

Од светлоста утринска што ме менува
До мракот ноќен што ме преобратува
Кришум
Сенката на смрта ја бркам од мене
Ја гледам ете така со покорно обесена глава
И и глаголам
Станувам лош Самаријан
Испиен во лицето
Со тромав од ,поклопен од тежината на гревови што не се гревови
Со рамнодушие за туѓите судбини
Го следам само патот на моите очи

Ова

Ова се само неизговорени зборови

Провлечени низ шепот потивок од шумот на листот неизгазен

.

Некаја

Агората на блудот,измамата и среброљубието ја напуштив
 Не слушам веќе како земјата пука под тежината на гревовите
 Таму,небото немаше ни капка синило во себе
 Луѓето смрта ја бараа секојдневно
 Таа споулавено бегаше од нив
 Во девете бездни одеше да се одмара
 Остана само вкусот на усните од исчаденото црно вино

Ден е сега
 Некој чудно нов ден
 Не се бранам со Ангели
 Ни пак се заканувам со студови лути
 Само малку сум исплашен од гласот со сила на седум громови
 Сака на полноќ да ги брише дните од младоста
 Безбели така ќе останам со матни очи и ќе пеам без причина

Зар на старец да наликувам,глаголам пред рвеников
 Додека бучливиот порој во крвта предупредува
 Одмаздисе на таа што се кикоти со деветиот стопан
 Те понижи,те посрамоти,топлината на месото ти го зеде
 Сега е морничава светица собрана во една лага

Некаја,некаја повторно глаголам
 Сувите дни сеуште не и се дојдени
 Есенската рѓа снага сеуште не и заробила
 Од пепелта на заборавот копилето ќе стане
 На врата ќе и тропне,везена кошула да и подаде.

Нова Религија

Ќе изгрее поинакво сонце
Ќе зборувам друг јазик
Ќе глаголам над грешници
Додека многумина ќе гледаат прозирни далечини

Некои само ќе кажат
Видиго пустиников дојде со нова религија
Се здружил, со оганот, со воздухот, со земјата, со водата
Сега, бавно се движи во времето
И буди невидливи понорници низ вените

А јас
Брзите потоци на куп ќе ги собирам
И нови молитви над ораници ќе расфрлам
Згрчени утроби на нови дојденци ќе смирам
Загатлива насмевка нека стои на лицата пеплосани

Кришим ќе им кажам
Копнејте по крвата, и жилите нека ви набрекнуваат
Со омаен мирис воздигнувајте во градите
Темните пупки не ги сонувајте
На крајот од вашата втора младост во рацете имајтеги.

Веќе не јачете попусто
Не се скаменувајте
Со чиста бела кошула кон трепеливи далечини тргнете
Не се плашете
Машката набрекнатост од копнежот на исчекување ќе ве ослободи.

Неверувате, навистина
Ќе изгрее поинакво сонце
Ќе зборувам друг јазик
Ќе глаголам над грешници
Додека многумина ќе гледаат прозирни далечини

Од Молитвеникот на Перун

Судбината чест голема ми стори
Последните ноќи со соништа ги исполни
И ете
Искапен од дожделецот, сонувам за младоста
Ветерот не ме удира, минува кротко крај мене
Во одајата сенки нема
Процути суво дрво
Очите ми се спуштија со пајакони нишки
Повикувам небаре сум набожник голем
Благословиме Перуне со ведата светла
Од лицево вода ми се цеди
Ќе паднам утре во планина крај суводолица
И таму
Ќе мидам кристален лак преку Божилак
Ќе ја допрам со дланката сета одминатост
Ќе се отворат сите скриени предели на сознанието
Во мене, во мојата утроба ќе се смират сите столетија
Конечно
Ќе бидам Граматник со поинаква дарба.

Осаменичка Вечност

Сраснувам со крстави рани во нејак облак
 Ете,безднадежниот дожд веќе ги избриша стапалките
 На левата дланка непукнати жили и линијата крв сраснаа
 Десната распарталена облека симна
 Легна кобна тишина на трупот
 Не се враќам,ме болат очите под влажните клепки
 Продолжувам
 Ќе ме напукне таму крај спилите сурова жега
 Во утробата кај неутешните души.

И сојка,и ќос го викаат Гавранот на гозба
 Од безгласните дни да чопкаат
 Не ги обесхрабрувам,само за себе глаголам
 Пепелта ветерот ќе ми ја разнесе
 И вие пепел ќе се сторите
 Во најтемната ноќ најтажната песна ќе ја слушате
 Сенките најтажните стихови ќе ви ги пишуваат
 Оставете,оставете нека времето пишува

Јас патувам
 А вие мене простетеми
 Така е најарно
 На позлатениот Исток заедно да се молиме
 Осаменички да ја изградиме Вечноста.

Паганско Молвење

Искрата од огништето ме Бабуњосува во очите и во сонот
 Ме прави сеуште со многу сомневања кои немаат смирување
 Збунет, по малку личам на свер крволочен
 Навистина сум збунет без никакво објаснување во себе и за себе
 Веќе претчувствувам дека куќата целосно изгоре
 Пламениот ржан покрив ме печи насекаде по дамарите
 Софрата на која имаше вино во путур дрвен и леб бел ја нема
 Домаќинката со топло месо под лелена кошула спие вземја
 Да сега згрбавен само ја ријам земјата оти станав бескуќник

Во студенава пештера оставам дел од себе
 Осамена воздишка, куп здравје, капка сила, ртена младост
 На камените сидови врежувам џиновски измислени врвици
 И лепам по некоја бедна сенка која се стремеше кон светлината
 Заревувам Еретички кажуваќи го моето ново име-Заборав

Перуне, Велес, Весна, Триглав, Коледе, Воден
 Зарем навистина од тркалото на секојдневието ме одвојивте
 Со лостови железни ме заковајте, до стемнување да се откажувам од вас
 Во ноќта клета мртвовечката и чадлива светлост ми ја подарувате на факел
 Не се грижете за дробовите мои кои со лигава црна ала се полни
 Моите коски сега се само една мала историја за една животна доба
 Под клепките со денови исцедени солзи кријам и молвам
 Само еднаш дајте ми планинскиот порој од себе да го отфрлам.

Раскажав се, сега блед од набожноста ги спуштам криљата крај ветерот
 И само чекам Боженствените коњи со пламени копита да ме здробат.

Под Сводот на Перун

Додека Дрвјата тивко со прикриен страв треперат
 Бедниците наоколу подзаскриени молчат
 Се насмевнав низ грмотевицата која удри на земјата
 Заглаголив рапаво,молитвата да ја смекнам
 Перунеееееее,не клечам тука пред рвеникот твој
 Не сум Бедник,крвта твоја ме вознесе
 Конечно најде знам лек за болката моја
 Ме определи за ново распнување пред жививе покојници

Првиот пат,бев заклан како говедо на сведен голем
 Вториот пат бев пеплосан,небаре гламјата ја носев во жилите
 Третиот пат мраморосан камен ме стори,ме клесаа на полноќ

Не цимолам,само го чекам дивиот петел да запее
 Глуката ноќ Смрта ја носи на плеќите свои
 Додека последниот грч на животот ги пука оковите

Таа е веќе нема,останува да се соголува пред сопствените мисли
 Ги повторува зборовите,како копнеж,во занес полноќен
 Самотијата ја мори,нејасната религија што ја создаде се изгуби
 Го цеди мракот бараќи од него ново семе од живо месо
 Се распадна во прав,создаде прав од миговите неродени.

Перуне,чекорам со врелина во прстиве,создавам невидливи врвици
 Свездената пајажина во тишина ја мотам,од сенките на ноќта ја чувам
 Перуне,судбината ми ја напукна кожата,зошто сум овде се прашувам
 Пустината ја одминав,минам сега свездата моја да ме види
 Излегувам од црна земја и црни облаци пред Вечноста да клекна со вознес.

Подобро Блудник отколку Страдалник

Те кријам некаде во пазувите на новиот ден
 Сега за мене непозната
 Но сепак во некој сон сонувана
 Далечна,мистична, во облак на златен сјај сокриена
 И во чудно изобилие на самотност Жено
 Додека стариот со излитено, изминато, и мртво деноноќие
 Малку со скриена тага на земјата пишуваше некаде позади грбот
 Гревот е покорисен од очајот

Навистина е во право
 Зборував додека чекорев по голите рамнини
 Луѓето умираат со болештини и без болештини
 Со суви усни,со сув јазик и темни мисли
 А јас со својата непроменливост се искачив до највисоката точка
 И што понатаму
 Го завршив завршниот круг
 Со стара килибарна бројаница во рацете.

Сега
 Во модрите височини читам некоја мудрост
 Не го мери туѓиот грев,зошто твојот повеќе му тежи на Бог
 И се вртам со зимската мувла,на ветерот,на виулиците
 И глаголам силно
 Донесетеми уште сто гревови,залепени на сто блудници
 Нека ме запаметат како блудниот син
 Белким тогаш некаде додека се прпелкам во гревовите
 Ќе ме види Бог.

Полноќен крик

Копнееше во својата осама
 Величенствено исправена крај четири сида
 Осаменица,за да го запее лажниот лелек на мртва земја
 Или свежа хумка ,сеедно и беше
 Крајот да го дочека
 Покојник да го нарече
 Тој е закопан уште кога се родил
 Глаголеше на скитници кои врврш правеа кај неа
 Од друго племе беше
 Цедеше ката ден сок од лутина
 И сета бучава во глава ја носеше
 Чудак по замаглено,или беше лилаво небо спиеше

Ох,само крикнав на полноќ

Зарем повторно крваво евагелие чита
 Меѓу ороспии и безделници
 Се колни пред смрта да не тргне по неа
 Сака да се врати во светот што го измисли
 Којзнае
 Можеби само диши мрак за да не се стопи од светлината
 Незнае дека е само грешен плод на стравот.

Проштална Песна

Предизвикан од подмолната болештина
 Молитва кажувам за сонот
 Повторно да стане господар над заспаниот скитник
 И таинствен нека биде
 Нека глаголи ако сака
 Нека носи купишта сенки
 Или измислени десетолетија нека смести
 Или со безначение нека биде
 Без Библиска вредност
 Повторно пленик да бидам на сонот
 Сега тешки грамади ме кршат
 Трупот сув труп ми станува
 Совладан сум од смрта ,без сон останав долго
 Очите веќе ми се затворени
 И за румени изгреви и полутемни заоди
 Мислам дека е ова проштална песна на мојата крв
 Свездите веќе не се достапни на окото
 Од некоја суводолица волкот самотнак завива
 Од ден на ден расте и бабри скрбот

Молитва кажувам за сонот
 Знаам последна е
 Останав без надеж,без очај,без копнеж
 Останав без Бог

Мислам дека е ова проштална песна на мојата крв

Само Изговарам

Не ги познавам повеќе границите на сонот
 Ни пак го задржувам веќе обликот на јавето
 Без причина испарувам од покорноста
 И без никаква тежина исчекувам ново полноќно чудо
 Издупчен од ветерот и од дива нескротена верба.

Само изговарам

Господе ме заборави,и во ова трепетливо каење
 Чудотворните искушенија повторно не ме одминаа
 Со смрзнатите прсти,три печати на челото втиснувам
 И така ја отпечатувам крвта со својата загатливост да пишува
 Се скаменувам со неподвижно време во мене
 Додека три сенки во исчекување ме гледаат
 Грчот во душата ми станува проклетија
 Оставете ме помеѓу две разденувања само помен да бидам.

Само изговарам

Господе ме заборави,и во ова трепетливо каење
 Чудотворните искушенија повторно не ме одминаа

Се смилив за да се извишам

Се смилив до безгласност

Прашуваат сега и во осарниците,и крај вировите
Некои стојат на врвовите разговараат со улавите ветришта
Прераскажуваат понекои
Ме виделе,на луд коњ сум јавал,на облаци сум спиел
На трула пењушка со отворени дланки сум седел
Пеколна врелина ме топлела
Некои отидоа предалеку
Викнаа свечено облечен Поп
Му рекоа набожно и уважено
Пеј за синот на височините кој по свездите шета
Ние за помен кон него печено месо од магарица ќе јадеме
Вино со скрама ќе пиеме до полноќ
И седум истрели ќе паднат

Се смилив до безгласност

За ете утре да се извишам до човекот
Човек со Боголик
Ги оставам позади себеси врзани со животот
Им свенале веќе зелените пупки во очите
Додека со јаук се прпелкаат на бришаниот простор.

Ти оживува заборавеното паганско оро во срцето

Велми блесокот помеѓу веѓите
Ајде исправисе
Повторно велми
Сонот провлечиго во вечната колевка
И не барај веќе причина за болката
Последната дневна тага засекогаш ја изгони меѓу сувите скапани лисја
Меѓу дабовите цепаници ја изгоре

Се смирувам до безгласност ноќва

Додека ридовите наоколу се згуснуваат
За ете навистина утре се извишам до Човекот.

Скрбна измама

Додека се губеа последните ѕвезди
Наморничавен од студ,и со сув здив
Се исповедав на манастирската земја

Ја прашав
Обземен сум од рамнодушие
Молвам само со очите

Необликована тишина на мене се потпира
Пред портите на Манастирот сум
Дали ова е претказание на небеса,или е некое ново зло.

Немам веќе сили да паѓам на коленици
А не молвам тука за прошка
Дојдов месото да го ослободам од земните гревови.

Кржавите бразди под смрзната солза ги сокрив
Коските по суводолиците ги закачив
Останаа само матните сништа во дрвена кутија да ме завиткаат.

Името ми е Никодин
Студен дожд нека го измие
Се е само скрбна измама на умот тука.

Судбината имала свои закони

Глутницата од сверосани луѓе,и сенките ги собра
 Кабил да се,мора да поверуваат и тие во нивната правда
 Слава за злодејството ноќва ќе прават

Простетеми
 Онемев веќе,последниот чемер го повраќам
 И безгласно со крвава пења на полноќ повторувам

Вчерашниот живот беше потежок од умирачката
 Та сега
 Мигот на скаменетоста ми го пие здивот.

Престар сум веќе и за вас
 Дојдоа моите исконски дни
 Ќе лежам на камен,од утро до мрак,од мрак до утро

Конечно станав стопан на своето парче земја
 Нема веќе да ви чинослужам со пелин и јад
 Ете,Судбината имала свои закони

Не бладам,ако е ноќта темна,самовилската светлина пишува
 Се ослободи од човечката безначајност
 Сега знаеш,и никогаш си немал род,и никогаш си немал стопанка

Сурова пресметка со Судбината

Се разбудив покрај искинат облак
 Лежеа наоколу мртвите надежи
 Мора ова да било сурова преметка со судбината
 Или можеби само неподвилива Бела Смрт.

Ете сум ја преживеал така првата старост
 Го толкувам сонот
 А сонот се голта себеси
 Се оплодува ли повторно самиот
 Проклето извикувам
 Сум станал Гранитна Бела Сенка
 Гледам сум ја покори́л Омразата
 Живеев додека Боговите беа господари на Сознанието

Мртов сум
 Мртви се и Боговите

Пеплосани жита наоколу
 Јата од црни Гаврани насекаде
 Колваат од животите на луѓето
 А тие едно цело столетие ја повикуваат смрта
 Копнеат во мракот
 Не ви судам Гаврани за поморот
 Силен дожд од камен и сулфур ќе ве измие
 Ќе ви капат и вам очите
 Ќе ви паднат и вам криљата
 Ќе ви прснат жилите
 Во темна потемна зовриеност ќе гниете

Се урнувам од височините со мртви криља
 Грамаден легион сум
 Ќе су уништам ли во безумие

Проклето извикувам

Мртов сум
Мртви сеи Боговите

Се разбудив покрај искинат облак
Мора ова да било сурова преметка со судбината

ТАА

Обземен од тајните на судбинските настани
Сакав,сакав повторно да кажам за едно претсказание
Но сепак сам на себе си пресудив
Повеќе мисли на средбата што доаѓа
На луѓето и онака им треба маченици
Така подобро ја победуваат призрачноста во своите темни ноќи
Некаги,нека се удираат самите со заспаните детски очи
И никогаш не ќе ја победат судбината,патот им е одреден
И повторно заглаголив гласно
Твоите потиснати мисли сега се само далечни еха
Без значење за тебе,демнат неког во некоја темнина
Душевното мртвило се расплетка од пајажината
Лежеше во мртов сон,години,години,години
Сега
Со неспокојот во срцето дочекаја
Без тага во очите ТАА која за тебе составува реченици.

Чудесна жена

За твојата целувка,ладна и бесчувствителна
Знам,дека и Ѓаволот би се откажал од сета пеколна жестина
И би се решил да стане пепел
А ти,со твоите усни би го намамила во преградка
Од под клепките ќе извадиш божемна солза
И заносно потоа ќе мрдниш со колковите
Предавнички во твој стил ќе се повлечеш еден чекор назад
Раскажуваќи му за сите твои љубовни предавства
Таква си ете ти
Која насекаде ги бараш бескрајните желби
И стоиш подалеку од сите сомневања
И старечки лилави магли
Се прашувам онака од навика
Под чија сенка лежиш
И чии изгубени битки ги воскреснуваш
И чија машкост омајуваш

Ете таква си ти
Чудесна жена
Пред која и времето се скаменува

Пијана песна

Во најтивката тишина
 Со моите празни воздишки
 Од рамнодушнoста ги купивам сите мигови
 На заборавот кој несака да дојди

Скаменет, на ветерот пркосам
 Со малку болка во себе
 Само тоа остана од сета голема Љубов
 Или беше Љубов

Ја прашувам Судбината малку со пркост
 Зарем играта сеуште трае
 Престанав и времето да го движам
 Така заветот на молчење го исполнувам.

Останаа некаде во Бездните на Свеста
 Виулиците на илузијата да свират
 Ги оставам
 Нивните болни цвилежи со празното верување..за повторно

Сега
 Сега се е бесмислено
 Затворен во кафезот на бесмисленоста
 Го голтам сонцето, ја гаснам месечината

Соголен, раскинат на илјада и едно парче
 Оставам сите напишани зборови да ме проколнуваат
 Остана уште толку малку време, со чаша пелин да наздравам
 За оваа пијана песна и мртвата Љубов.

Безбожен калуѓер

Свездите го оплакуваа утринското гаснење
Сонцето жедно ги пиеше солзите од темјанушката
Проколната птица со силни стогодишни нокти
Можеби се вкочани ете во овој миг
Простуваќи се од карпите покрај потокот
Остана дамка грев на зеленилото
Студеното небо не се натажило
Безбожен калуѓер само клетви делел
Со клетва ја кинел врската од вчера до денес
Го проколнувал копнежот свој за вечната ноќ
Се изгубил во пукнатините на денот
Како кораб во нема глува вода
Сега со раскината тага остана
Во шума со безимени стебла
Каде полумртви гаволи со плунка го миеа
Сега ни тага немаш,и птицата ти летна
Пропеа гавран во кобничка песна
Осуден сум на веќно умирање
Без датум на раѓање,ревеше низ брадата.

Во раката ја држам силата на ветерот
Додека ноќта ме буди со гласот на дивите гаврани
Немирот се скрви,глутницата го вика
Незнам дали сум потомок на степски скитник
Или случаен патник во друго време
Не се морничавам тука од студенилото
Пред каменот црна молитва кажувам
Во кругот пламен стојам,небото го довикувам

Сеедно е како ќе мириса секоја нова Пролет

Сите мои желби, соништа и копнежи
Неможам веќе да ги собирам во една песна
Но можам да ги оставам на една сенка.

Ми останаа само сувенирите ситни
Од непознати земји, непознати мајстори
Со чудна посвета
Ова е мојот патокоз, до твојата Бесмртност.

Овде, опкружен со самовилите, во месечината се огледувам
Полноќ е, време е да им шепотам
....мојата река пресуши...
...моето езеро демоните го испијаа...
А знаеш.. Нарцис ме нарече... Ти... наивно, со насмевка

И повторно шепотам
...во твоето десно око, реката немирно течеше
..во твоето лево око, езерото се брануваше
Во тие две Боженствени синила ја гледав сета твоја убавина
И секој ден на нивниот одраз ја гледав сета моја убавина.....
И сега повторно кажи дека сум ...Нарцис...

Сега, нема веќе смисла ни песните да ги пишувам
Сега...сеедно е како ќе мириса секоја нова пролет...

Миленик или проколнат

Како проклет брод пловам
 Во тишината на самотната вселена
 Одвреме навреме нарушена од сенките кои се лелеават
 Насакаде по површината на црната густа вода.

Некадарен да викам во просторот
 Дилемата ја јадам лакомо
 Зарем само свездите можат да ја видат мојата болка
 Зарем само сништата можат мојата тага во мрежа да уловат.

Некаде,некаде во некое време прочитав тогај
 Чинам црн камен беше,на бела подлога поставен
 Ти скитник или проклетник што мислиш си, Ти
 Глаголиги гласно невидливите зборови и вознесисе.

Миленик на небото веќе станувам
 Син на оганот сум бил ете така ми рече низ грмотевици
 На Мајка земја што ми била,правот требало да го оставам
 Водата трагите ќе ги избришела.

Рецензија

Кога и вистински сништата на Чернодримски ќе станат наша стварност, а нашата стварност ќе стане негов сон, можеби дури тогаш ќе можеме вистински да ја сватиме неговата поезија, и да ги разбереме сите негови песни, кои и колку да изгледаат дека се исполнети со имагинација, сепак низ таа имагинација тече стварноста, која ние упорно ја игнорираме.

Токму тука нема да вадам делови од неговата поезија, за да кажам дека некоја е подобра, друга е полоша, или некој дел е совршен а некој несовршен, тука имаме една целина, која и само малку да ја поделиме, ние ќе ја оскрвнаеме.

Еретик, можеби со својот еретизам, е поблиску до небото, и се што е во тоа небо, но мораме да признаеме дека токму тука премногу добро ја пее таа Симфонија од небото.

Таканаречената Утопија, овде ја среќаваме низ неговиот спој на Еретик, Паган и Верник, три различни работи кои се невозможно на едно место и во едно битие да функционираат во склад, но можеби Чернодримски го нашаол начинот таа Човекова Утопија на верување да ја спои, и да направи да функционира, без притоа една со друга да не се судруваат.

Додека одев низ стиховите, почуствував на неколку места дека не стои пред зидот на плачот, туку стои пред зидот на Гневот, и гневно, но и молитвено зборува, и со Паганските Богови, и Бог, бараќи начин, да се смири гневот на другите, а потоа и неговиот.

Овде, можеме да ја видиме неговата Душа, соголена и пред нас, но не смеаме да кажеме дека со оваа стихозбирка неговата душа дека станува еден деструктивен елемент кој е спремна да руши се пред себе, таа само се потсетува на корените, оние потиснати и носени со генерации, вадеќи ги денес на виделина.

Сепак вреди, навистина вреди да во еден краток миг да се биде Еретик, потоа во некој друг миг да се биде Паган, но незабораваќи го и неотфрлаќиго Бог.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-

39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-
42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на
Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу
Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало
никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-
10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-

8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Гаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Еретик

Скопје 2012 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Еретик 2012 година 52 страни

ISBN-10 608-4778-23-2

ISBN-13 978-608-4778-23-3

EAN 978608477823

